

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΕΝΑ

Όταν τελειώνει η εργάσιμη μέρα μου, αφού κλείσω το σημειωματάριό μου, κρύψω το σιλό μου και γεμίσω τρύπες το νοικιασμένο κανό μου ώστε να μην το βρει κανείς, μου αρέσει να περνάω το απόγευμα συζητώντας με τους ελάχιστους ζωντανούς φίλους μου. Μερικές φορές συζητάμε για λογοτεχνία. Άλλες για τους ανθρώπους που προσπαθούν να μας καταστρέψουν και για το αν υπάρχει πιθανότητα να τους ξεφύγουμε. Άλλες φορές πάλι συζητάμε για τρομακτικά και ενοχλητικά ζώα που ίσως βρίσκονται κάπου κοντά. Αυτό το τελευταίο θέμα συζήτησης οδηγεί πάντα σε έντονη διαφωνία για το ποιο σημείο του λύκου –που είναι ένα τρομακτικό και πολύ ενοχλητικό

ζώο– είναι το πιο τρομακτικό και το πιο ενοχλητικό. Κάποιοι θεωρούν ότι είναι τα δόντια του, γιατί μ’ αυτά μπορεί να φάει παιδιά –ίσως και τους γονείς τους– και να ροκανίσει τα κόκαλά τους. Κάποιοι άλλοι θεωρούν ότι είναι τα νύχια του, γιατί με τα νύχια μπορεί να κάνει διάφορα πράγματα κομματάκια. Και άλλοι θεωρούν ότι είναι το τρίχωμά του, γιατί μπορεί να προκαλέσει φτάρνισμα σε όσους έχουν αλλεργία στις τρίχες.

Παρ’ όλα αυτά, εγώ θεωρώ ότι το πιο τρομακτικό μέρος ενός λύκου είναι το στόμα του, πολύ απλά γιατί αν κάποιος βλέπει το στόμα του λύκου σημαίνει ότι έχει ήδη δει τα δόντια, τα νύχια και το τρίχωμά του, επομένως είναι παγιδευμένος και προφανώς δεν έχει καμία ελπίδα να γλιτώσει. Επομένως, η έκφραση «στο στόμα του λύκου» σημαίνει «σε κάποιο τρομακτικό μέρος με ελάχιστες πιθανότητες ασφαλούς διαφυγής» και σίγουρα δεν είναι μια έκφραση που κάποιος ανυπομονεί να χρησιμοποιήσει.

Λυπάμαι ειλικρινά που σας λέω ότι σ’ αυτό το

βιβλίο η έκφραση «στο στόμα του λύκου» θα χρησιμοποιηθεί τρεις φορές μέχρι το τέλος του, χωρίς να υπολογίσω τις φορές που ήδη χρησιμοποίησα την έκφραση «στο στόμα του λύκου» για να σας προειδοποιήσω για όλες τις φορές που θα εμφανιστεί η έκφραση «στο στόμα του λύκου». Στην πορεία αυτής της ιστορίας οι ήρωες θα βρεθούν τρεις φορές σε κάποιο τρομακτικό μέρος με ελάχιστες ευκαιρίες ασφαλούς διαφυγής, και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, αν ήμουν στη θέση σας, θ' άφηνα αμέσως αυτό το βιβλίο και θα έφευγα με ασφάλεια, γιατί αυτή η θλιβερή ιστορία είναι τόσο σκοτεινή και τόσο ελεεινή και τόσο υγρή που η εμπειρία της ανάγνωσής της θα σας κάνει να αισθανθείτε σαν να ήσασταν στο στόμα του λύκου – ούτε αυτή η φορά μετράει.

Τα ορφανά Μποντλέρ βρίσκονταν στο στόμα του λύκου – δηλαδή στο σκοτεινό και γεμάτο πορτομπαγκάζ ενός μεγάλου μαύρου αυτοκινήτου. Με εξαίρεση την περίπτωση που είστε ένα μικρό φορητό αντικείμενο, σίγουρα προτιμάτε να ταξι-

δεύετε σ' ένα κάθισμα για να ξαπλώνετε, να βλέπετε έξω από το παράθυρο και να νιώθετε ασφάλεια με τη ζώνη σας δεμένη. Όμως οι Μποντλέρ δεν μπορούσαν να ξαπλώσουν και τα κορμιά τους πονούσαν έτσι όπως ήταν στριμωγμένοι τόσες ώρες. Δεν είχαν παράθυρο για να κοιτάξουν έξω, μόνο μερικές τρύπες από σφαίρες στο καπό του πορτμπαγκάζ, που προφανώς είχαν δημιουργηθεί από κάποια συμπλοκή την οποία δεν βρήκα το κουράγιο να ερευνήσω. Και το μόνο σίγουρο ήταν ότι δεν ένιωθαν καμία ασφάλεια όταν σκέφτονταν ποιοι ήταν οι υπόλοιποι συνεπιβάτες τους ενώ, την ίδια στιγμή, αναρωτιόνταν πού πήγαιναν.

Ο οδηγός του αυτοκινήτου ήταν ένας άντρας που τον έλεγαν Κόμπ Όλαφ, ένας δαιμόνιος άνθρωπος που είχε ένα φρύδι αντί για δύο, αχόρταγη επιθυμία για χρήμα και κανέναν σεβασμό για τους άλλους. Η πρώτη φορά που οι Μποντλέρ τον συνάντησαν ήταν όταν έμαθαν ότι οι γονείς τους είχαν σκοτωθεί σε μια τρομερή πυρκαγιά και πολύ σύντομα ανακάλυψαν ότι το μόνο που τον εν-

διέφερε ήταν η τεράστια περιουσία που τους είχαν αφήσει η μητέρα και ο πατέρας τους. Με ακλόνητη αποφασιστικότητα, που στην προκειμένη περίπτωση σημαίνει «οπουδήποτε κι αν πήγαιναν τα τρία παιδιά», ο Κόμης Όλαφ τα κυνηγούσε, δοκιμάζοντας το ένα ποταπό κόλπο μετά το άλλο για να πάρει την περιουσία τους στα χέρια του. Μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν το είχε καταφέρει, παρόλο που είχε μεγάλη βοήθεια από τη φιλενάδα του, την Εσμέ Σκουάλορ, ένα εξίσου δαιμόνιο –αν και πιο μοδάτο– άτομο, που καθόταν δίπλα του στην μπροστινή θέση του αυτοκινήτου, αλλά και από διάφορους βοηθούς, ανάμεσα στους οποίους έναν φαλακρό άντρα με τεράστια μύτη, δύο γυναίκες που τους άρεσε να φοράνε άσπρη πούδρα σ' όλο το πρόσωπό τους κι έναν απαίσιο τύπο που είχε γάντζους αντί για χέρια. Όλοι αυτοί κάθονταν στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου και τα παιδιά τους άκουγαν πού και πού να κουβεντιάζουν πάνω από τον βρυχηθμό της μηχανής και τους ήχους του δρόμου.

Με τόσο ελεεινούς συνεπιβάτες θα πίστευε κανείς ότι τα αδέλφια Μποντλέρ θα έβρισκαν έναν άλλο τρόπο να σωθούν από το να τρυπώσουν στο συγκεκριμένο πορτυπαγκάζ, όμως τα τρία παιδιά είχαν ξεφύγει από συνθήκες πολύ πιο τρομακτικές και επικίνδυνες και δεν είχαν περιθώριο επιλογής. Καθώς το ταξίδι τους συνεχιζόταν, η Βάιολετ, ο Κλάους και η Σάνι ανησυχούσαν όλο και περισσότερο για την κατάστασή τους. Ο ήλιος που έμπαινε μέσα από τις τρύπες σιγά σιγά έδυσε. Τα παιδιά ένιωσαν ότι ο δρόμος έγινε ανώμαλος και τραχύς, και προσπαθούσαν να φανταστούν πού πήγαιναν και τι θα συνέβαινε όταν έφταναν.

«Φτάσαμε;»

Η φωνή του άντρα με τα χέρια-γάντζους έσπασε τη σιωπή.

«Σου είπα να μη με ξαναρωτήσεις», γρύλισε ο Όλαφ. «Θα φτάσουμε όταν φτάσουμε, τελεία και παύλα».

«Θα μπορούσαμε να κάνουμε μια μικρή στά-

ση;» ρώτησε μία από τις γυναίκες με τα πουδραρισμένα πρόσωπα. «Είδα σε μια πινακίδα ότι σε μερικά χιλιόμετρα υπάρχει ένας χώρος ανάπαυσης».

«Δεν έχουμε χρόνο να σταματήσουμε πουθενά», είπε με αιχμηρό τρόπο ο Όλαφ. «Αν θέλατε να πάτε στην τουαλέτα, έπρεπε να είχατε πάει πριν φύγουμε».

«Μα το νοσοκομείο καιγόταν», κλαψούρισε η γυναίκα.

«Συμφωνώ κι εγώ, να σταματήσουμε», είπε ο φαλακρός. «Δεν φάγαμε τίποτα το μεσημέρι και το στομάχι μου γουργουρίζει».

«Δεν μπορούμε να σταματήσουμε», παρενέβη η Εσμέ. «Δεν υπάρχουν εστιατόρια στην ενδοχώρα».

Η Βάιολετ, η μεγαλύτερη από τους τρεις Μποντλέρ, τεντώθηκε, άγγιξε τον ώμο του Κλάους κι έσφιξε το χέρι της Σάνι, σαν να ήθελε να επικοινωνήσει με τα αδέρφια της χωρίς να μιλήσει. Η Εσμέ Σκουάλορ μιλούσε ασταμάτητα για το αν διάφορα πράγματα ήταν στη μόδα ή εκτός μόδας, όμως τα παιδιά τα ενδιέφερε περισσότερο να μάθουν πού

πήγαινε το αυτοκίνητο. Η ενδοχώρα ήταν τεράστια, έρημη και πολύ απομακρυσμένη από τα προάστια της πόλης – σε απόσταση εκατοντάδων χιλιομέτρων δεν υπήρχε ούτε ένα μικρό χωριό. Πολύ παλιά οι γονείς των Μποντλέρ είχαν υποσχεθεί ότι θα πήγαιναν εκεί τα παιδιά για να δουν το περίφημο ηλιοβασίλεμα. Ο Κλάους, αχόρταγος βιβλιοφάγος, είχε διαβάσει περιγραφές αυτού του ηλιοβασιλέματος και είχε πείσει ολόκληρη την οικογένεια να πάνε, ενώ η Βάιολετ, που είχε έμφυτο ταλέντο στις εφευρέσεις, είχε ήδη αρχίσει να φτιάχνει έναν ηλιακό φούρνο ώστε να μπορούν ν' απολαύσουν ψημένα σάντουιτς με τυρί την ώρα που θα έβλεπαν το σκοτεινό γαλάζιο φως ν' απλώνεται μυστηριωδώς πάνω από τους κάκτους της ενδοχώρας, καθώς ο ήλιος θα κανόταν αργά πίσω από τα μακρινά και παγωμένα Όρη Μόρτμεϊν. Τα παιδιά δεν είχαν φανταστεί ότι κάποτε θα πήγαιναν στην ενδοχώρα μόνο τους, και μάλιστα κρυμμένα στο πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου ενός δαιμόνιου ανθρώπου.

«Αφεντικό, είσαι σίγουρος ότι είμαστε ασφαλείς εδώ;» ρώτησε ο άντρας με τα χέρια -γάντζους. «Αν μας αναζητήσει η αστυνομία, δεν θα έχουμε πού να κρυφτούμε».

«Μπορούμε να μεταμφιεστούμε ξανά», πρότεινε ο φαλακρός. «Έχουμε στο πορτμπαγκάζ ό,τι χρειαζόμαστε».

«Δεν χρειάζεται ούτε να κρυφτούμε ούτε να μεταμφιεστούμε», απάντησε ο Όλαφ. «Χάρη στην πλίθια ρεπόρτερ της *Ημερήσιας Ακριβολογίας* όλος ο κόσμος νομίζει ότι είμαι νεκρός, το ξεχάσατε;»

«Φυσικά και είσαι νεκρός», χαχάνισε η Εσμέ, «και τα τρία βρομόπαιδα Μποντλέρ είναι δολοφόνοι. Οπότε δεν έχουμε κανέναν λόγο για να κρυφτούμε, έχουμε όμως λόγο για να γιορτάσουμε!»

«Δεν μπορούμε να γιορτάσουμε ακόμα», είπε ο Όλαφ. «Υπάρχουν δύο ακόμη πράγματα που έχουμε να κάνουμε. Πρώτον, πρέπει να καταστρέψουμε την τελευταία απόδειξη που θα μπορούσε να μας στείλει στη φυλακή».

«Το αρχείο *Σνίκετ*», μονολόγησε η Εσμέ που αμέσως κατάλαβε τι έπρεπε να καταστρέψουν πρώτα, και οι Μποντλέρ ανατρίχιασαν.

Τα τρία παιδιά είχαν βρει μια σελίδα του αρχείου *Σνίκετ* και ο Κλάους την είχε φυλάξει στην τσέπη του. Ήταν δύσκολο να καταλάβουν πολλά από μία σελίδα, όμως το αρχείο *Σνίκετ* φαίνεται ότι περιείχε πληροφορίες για έναν επιζώντα από τη φωτιά, και οι Μποντλέρ ήθελαν να βρουν τις υπόλοιπες σελίδες πριν από τον Όλαφ.

«Ναι, φυσικά», συμφώνησε ο άντρας με τα χέρια -γάντζους. «Πρέπει να βρούμε το αρχείο *Σνίκετ*. Και το δεύτερο;»

«Να βρούμε τους Μποντλέρ, ηλίθιε», γρύλισε ο Όλαφ. «Αν δεν τους βρούμε, δεν θα μπορέσουμε να πάρουμε την περιουσία τους και τότε όλοι οι κόποι μου θα πάνε χαμένοι».

«Δεν νομίζω ότι οι κόποι σου πάνε χαμένοι», διαφώνησε μία από τις γυναίκες με τα πουδραρισμένα πρόσωπα. «Εγώ περνάω πολύ ωραία κι εσύ μην έχουμε πάρει ακόμα την περιουσία».

«Πιστεύεις ότι τα τρία βρομόπαιδα βγήκαν ζωντανά από το νοσοκομείο;» ρώτησε ο φαλακρός.

«Αυτά τα παιδιά φαίνεται ότι έχουν την τύχη με το μέρος τους, άρα μάλλον είναι σώα και αβλαβή», απάντησε ο Κόμπς Όλαφ. «Βέβαια, τα πράγματα θα ήταν πολύ ευκολότερα αν ένα ή δύο από αυτά είχαν γίνει στάχτη. Χρειαζόμαστε μόνο ένα για να πάρουμε την περιουσία».

«Ελπίζω να είναι η Σάνι», είπε ο άντρας με τα χέρια -γάντζους. «Είχε πλάκα όταν την έβαλα στο κλουβί. Ανυπομονώ να το ξανακάνω».

«Εγώ ελπίζω ότι θα είναι η Βάιολετ. Είναι η πιο όμορφη», είπε ο Όλαφ.

«Εγώ δεν δίνω δεκάρα για το ποιος από τους τρεις θα είναι. Θέλω απλώς να μάθω πού είναι», γρύλισε η Εσμέ.

«Σίγουρα θα ξέρει η Μαντάμ Λούλου», την καθυσούχασε ο Όλαφ. «Θα δει στη γυάλινη σφαίρα της πού είναι τα ορφανά, πού είναι το αρχείο κι ό,τι άλλο θέλουμε να μάθουμε».

«Δεν πίστευα ποτέ σε γυάλινες σφαίρες κι άλ-

λα τέτοια», σχολίασε μία από τις γυναίκες με τα πουδραρισμένα πρόσωπα, «όταν όμως, κάθε φορά που ξέφευγαν οι Μποντλέρ, αυτή η Μαντάμ Λούλου σου έλεγε πώς θα τους βρεις, κατάλαβα ότι η τέχνη της μαντικής είναι αληθινή».

«Μείνε κοντά μου κι έχεις να μάθεις πολλά», της απάντησε ο Όλαφ. «Α, να η στροφή του Δρόμου της Ταλαιπωρίας. Κοντεύουμε».

Το αυτοκίνητο έστριψε αριστερά και οι Μποντλέρ έστριψαν κι εκείνοι και κύλησαν στην αριστερή πλευρά του πορτμπαγκάζ μαζί με τα πολλά και διάφορα αντικείμενα που είχε ο Όλαφ στο αυτοκίνητο για να εξυπηρετεί τα ποταπά σχέδιά του. Η Βάιολετ προσπάθησε να μη βήξει όταν ένα ψεύτικο μούσι γαργάλησε τον λαιμό της. Ο Κλάους σκέπασε με τα χέρια του το πρόσωπό του για να μη σπάσουν τα γυαλιά του από μια εργαλειοθήκη που γλιστρούσε προς το μέρος του, και η Σάνι έκλεισε καλά το στόμα της για να μη βρεθεί ανάμεσα στα δόντια της μια βρόμικη φανέλα του Όλαφ. Ο Δρόμος της Ταλαιπω-

ρίας ήταν ακόμα πιο ανώμαλος από αυτόν στον οποίο είχαν ταξιδέψει λίγο πριν, και το αυτοκίνητο τρανταζόταν τόσο πολύ που τα παιδιά δεν κατάφεραν ν' ακούσουν τίποτε άλλο, μέχρι που ο Όλαφ πάτησε απότομα το φρένο.

«Φτάσαμε;» ρώτησε ο άντρας με τα χέρια - γάντζους.

«Φυσικά και φτάσαμε, ηλίθιε», απάντησε ο Όλαφ. «Να και η επιγραφή: “ΤΣΙΡΚΟ ΚΑΛΙΓΚΑΡΙ”.»

«Πού είναι η Μαντάμ Λούλου;» ρώτησε ο φαλακρός.

«Εσύ πού νομίζεις;» είπε η Εσμέ κι όλοι έβαλαν τα γέλια.

Οι πόρτες του αυτοκινήτου άνοιξαν τρίζοντας και το αυτοκίνητο τραντάχτηκε ξανά καθώς έβγαιναν.

«Αφεντικό, να βγάλω από το πορτμπαγκάζ το κρασί;» ρώτησε ο φαλακρός.

Οι Μποντλέρ πάγωσαν.

«Όχι», απάντησε ο Κόμης Όλαφ. «Η Μαντάμ Λούλου έχει πολλά ποτά».